Oh ella lootust, igatsust,
Silm näeb kui taewa awaldust
Ja süda põleb lootusest.
Oh kestaks igawest see tuli
Ja noore armu õitsew põlt!

Soh, nüüd oleme juba nii kaugel, et armastus on Kaarli ja Mari wahel kindel. Aga — aga — aga! Armastada ja teine teist kätte saada, on koguni kaks isesugust ja isewärki asja.

Kaarel aga seisis selleſt hoolimata ühel ilusal ja lootuse rikkal päewal Mari lihase isa, Dr. Mets'a, wana wara korjaja ja uurija õpetatud mehe ees. Mäe mõisa Jaan, Kaarli isa, oli selleks tähtsaks seismiseks talle oma luba annud.

„Mis Teie tahate?“ hakkas wana wara uurija kostlaselt köhatates küsima, ja näha oli, et wanamees täna jälle karune oli. Kaarli süda ei olnud täna ammugi nii julge, kui enne suurkoolis, kus ta mõnelegi mehele oli osawa jutuga suu kinni sulunud. Hakkas mees sellegi päraſt „könet pidama“. Ta pidas pika kõne ära, kelleſt ta isegi aru ei saanud, muud kui nii palju jäi talle meelde, et kõne nende sõnadega „Ärge pandke pahaks, auus doktori herra“ algas ja sõnadega „ma tahaks Marit omale“ lõpetas.

„So, soh!“ ütles Dr. Mets. „Kas Teie Sanskriti keelt olete ka uurinud?“

„Ei ole!“ wastas Kaarel hinge kimbatuses.

„„Hebrea keelt?““

„Ei!“

„„Araabia keelt?““

„Ei!“

„„Kas Teie olete ka mõnda kiilkirja wanaſt prongſt ajaſt juba katsunud lugeda? Kas olete mõne wana ohwri kiwi juba kuskilt ülesse leidnud?““

„Ei!“

„„Kas Teie wõite mulle ära seletada, kas kuu peal niisuguseid elukaid pesitamas on, kes kopsude läbi hingawad?““

„Ei!“

„„Ja Teie tahate minu tütart omale kosida? Naeru wäärt temp ja katse! Ennem wõib ta ühe Mulattlasele wõi Mustlasele minna, keda ma peale tema surma piirituse sisse wõin likku panna ja siis järelilmale kuulutada: Tulge ja waadake, see mees ei teadnud minu uurimisest ja teadusteſt üleüldse midagi! Teie, armas Kaarli, kaswatage lambaid ja istutage kapsaid ning unustage minu Mari igaweste ära. Üks ainus asi wõib siiski Teile küll weel lootust anda, minu tütre meheks saada.““

„Ja see asi oleks?“ kähwatas Kaarli wahele.

„Et Teie oma isa käest palute, mulle luba anda, et ma kõik tema hauad lahti kaewan ja ära wõtan, mis seal sees on.“

Kaarlil ei tulnud enam muud mõtet päha, kui see et: Wana doktor on hullu meelde läinnd.

„Meie wanemate ja sugulaste hauudu tahate Teie lahti teha —“

„Kas Teie hull olete!“ karjus wana doktor. „Seda's mull weel tarwis on. Naeru wäärt inimene! Lugege siin seda minu uuemat kirja surnute põletamise üle ja Teie saate näha, et midagi asja surnukehale pahem ei ole, kui see, et ta aega mööda

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1886, lk. 26